

Deixa'm que hi pensi

Petita crònica del 12 de maig del 2024

No tinc ni idea de què passarà, però estic convençuda que el resultat, a mi, no m'agradarà gens ni mica

Blanca Llum Vidal

De totes les hores que dura una jornada electoral, aquí només parlo de dues. Imagineu si és petita. Amb dimensions de bacteri o de puça, aquesta és una crònica gairebé microscòpica. 12 de maig. Eleccions al Parlament Catalunya.

A les set del matí, envio un vers de Dinos Khristianópulos (1931-2020) a un amic abstencionista. El grec, traduït al català per Lucas Gonzalvo Valls i publicat a Salze Editorial; el grec, que sembla un germà de Pasolini perquè parla de desitjos obscurs, d'eròtica tendra, de gentrificació de ciutats, de cristianisme salvador i pornogràfic, d'una mare inquietant; el grec, que potser hauria fet perdre els papers al mallorquí [Blai Bonet](#) i que potser s'hauria fet amic del xilè Pedro Lemebel; el grec, que com aquests dos darrers, escriu uns poemes que em semblen biogràfics i mitològics alhora i que, com aquests dos darrers, fa l'efecte que homenatgi la gran poesia de la impecatitat a partir d'una narrativa lírica o d'una cançó feta prosa; el grec, entre d'altres coses, escriu això: «és tan dolorosa, l'edat de la prudència». Al meu amic, que és un abstencionista de pedra picada, li demano, amb aquest vers de bandera, que gosi poder contradir-se, enfangar-se, contaminar-se. Però no. Em respon que «abstenció» i que «tots fora». Li pregunto, per riure una mica, qui defensarà Maimònides i qui parlarà els peus als venedors de ciment, si tots se'n van fora. Li volia aconsellar [Habitar la terra](#), de Bruno Latour, traduït per Adrià Pujol i publicat a Arcàdia, perquè és un llibre que em sembla un antídote contra la confederació de la desigualtat i l'asfalt, però l'amic, que és molt ràpid, se m'avança i respon que «nosaltres». Llavors recordo com l'arribo a estimar. Malgrat tot. Malgrat l'abisme ideològic que ens separa de sempre.

Per això m'agrada tant l'amistat de Blanchot i Lévinas. Perquè quan es van conèixer a la Universitat d'Estrasburg, Blanchot era un monàrquic que formava part de l'extrema dreta intel·lectual francesa i Lévinas un jueu de Lituània que defensava que l'ètica era la filosofia primera. Perquè Blanchot va ajudar la dona i la filla de Lévinas a amagar-se (crec que a un convent), evitant, així, que fossin detingudes, deportades, exterminades.

Blanca Llum Vidal

Hi ha diferències ideològiques que em semblen productives. Diferències que donen compte de la complexitat, de la contradicció que ens travessa. Però també hi ha línies vermelles que s'han de denunciar tota l'estona i seguit, penso. Com la xenofòbia d'Aliança Catalana o de VOX.

A les vuit del matí, parlo amb una altra persona que estimo i em recorda que Manuel Valls va investir Ada Colau i que a vegades la CUP no ha frenat la dreta independentista de manera contundent. Jo li parlo de Marlaska i del Cas Palau i li aconsello *No robaràs*, de David Fernández, publicat fa molt poc a Fragmenta. A les vuit del matí, per tant, el que fem ell i jo és transformar-nos en lloros de repetició. Fa anys que diem el mateix. Fa segles que estem encallats en el mateix retret, en el mateix forat, en el mateix argument.

Cap a les nou del matí, llegeixo un altre poema de Khristianópulos. Un, ara, que fa parlar Antígona en primera persona del singular. Ella, que a l'exili protegeix el seu pare cec, quan torna a Tebes protegeix el germà proscrit pel seu oncle i l'enterra perquè els corbs no se'l mengin. Desobedient i valenta, la condemnen per això.

Suposo que d'aquí a uns dies em passarà la febre pel grec, però avui ja em va bé perquè la poesia, quan és així, em sembla que fa de barana i de far, de torxa encesa, d'arc i de fletxa. Això ja ho deien Celan, Màrius Torres, Joan Sales i Mandelstam. I [Tsvetàieva](#), la poeta pobra, l'adúltera lleial, la princesa blasfema.

Quan a les darreres eleccions espanyoles vaig dir que votaria pensant en Rodoreda i en Lorca, uns quants homes es van esverar perquè troben que a Lorca només se l'ha de llegir com a poeta espanyol. Ells, que són bastant noucentistes, entre d'altres llacunes que tenen, obliden que Lorca va ser qui millor va parlar de Lídia Noguera, la Ben Plantada, l'última bruixa de Cadaqués. La resta, des de Dalí a Eugeni d'Ors, se'n van aprofitar i se'n van riure.

A les deu del matí, plou una mica i recordo que fa pocs dies vaig anar a un debat electoral sobre la gestió de la sequera organitzat, entre d'altres, per Aigua és Vida i per Enginyeria sense Fronteres. PP i Ciutadans van fallar a darrera hora. Tots els partits hi havien enviat experts que parlaven de cabals hídrics, del sentit i les conseqüències de les dessaladores, de transvasaments, d'idees a curt i a llarg termini, de les concrecions quotidianes del canvi climàtic... Tots menys la representant de Convergència i Unió (o com se digui), que va explicar que venia d'un poble, que no entenia com funcionaven les aigües de les àrees metropolitanes i que no es va atrevir a proclamar en veu alta el que, feia dos dies, un company de partit va afirmar a TV3: que el Hard Rock fomenta el turisme familiar (sic).

A les onze del matí, entro a votar. Va ràpid. Quan surto del col·legi electoral, em creuo amb un apoderat d'Aliança Catalana que té una estètica entre punk i aristòcrata que em sorprèn una mica, però de l'estètica, ja ho sabem, no ens en podem confiar. Sec a un bar, demano un cafè americà, una amiga m'escriu per dir-me que ja ha votat i que se'n va a fer una sardinada al tros de la família. Li explico que, mentre parlo amb ella, tinc un apoderat de VOX al davant que veu coca-cola i l'amiga em diu que sembla un quadro de Hopper. A peu dret, a la dreta, hi ha tres senyores de dretes que es discuteixen, cridant, sobre si VOX, el PP o abstenció.

Això, fins a les onze del matí. No tinc ni idea de què passarà, però estic convençuda que el resultat, a mi, no m'agradarà gens ni mica. Tinc nou hores, penso, per fer-me una pel·lícula fantàstica sobre la configuració parlamentària que m'agradaria bastant. Somiar és gratuït, els somnis sempre parlen d'un món innocent i això ho va dir Luis Buñuel, que sabia, com Jean Genet, com Clara Serra i tants altres, que, a diferència de la conducta, que cal fer passar pels límits morals i legals, el desig és una cosa que no es pot domesticar perquè és una mica salvatge i sobretot molt estrany.

Falten nou hores perquè tanquin les urnes. Que vingui qui sigui, però que vingui en contra de la xenofòbia, l'ecocidi, la gentrificació, l'exclusió i la pobresa, l'homofòbia, els monocultius ecològics, culturals, lingüístics, polítics, amorosos. Això últim, per variar, m'ho va dir un altre amic.

¿Potser al final va d'això? ¿D'amistat? ¿De fer xarxa? ¿D'estendre's les mans? ¿D'aprendre a mancomunarse? Diria que sí. I diria que Hannah Arendt va escriure que som en el món en la mesura que prenem consciència de la presència de l'altre i que, per tant, la condició de possibilitat de la política és que hi hagi relació i que no només nasquem biològicament, sinó també amb la paraula i l'acció.